

PATRICIA HIGHSMITH

**TALENTATUL
DOMN RIPLEY**

Traducere din limba engleză
de Iulia Dromerescu

PALADIN

Redactori: Ela-Evelina Jianu și Ioana Tudor

Corector: Theodor Zamfir

Tehnoredactor: Angela Ardeleanu

Coperta: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HIGHSMITH, PATRICIA

Talentatul domn Ripley / Patricia Highsmith; trad. de Iulia Dromereschi. – București: Paladin, 2016

ISBN 978-606-8673-12-7

I. Dromereschi, Iulia (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Patricia Highsmith

The Talented Mr. Ripley

First published in the USA by Coward-McCann 1955

Copyright © 1993 by Diogenes Verlag AG Zürich

© Editura Paladin, 2016, pentru prezenta ediție

Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial ART.

CAPITOLUL 1

Tom aruncă o privire în spatele lui și îl văzu pe bărbat ieșind de la Green Cage și venind spre el. Tom grăbi pasul. Era clar că bărbatul îl urmărea. Cu cinci minute în urmă, Tom observase că cineva îl pândea cu precauție de la o masă, ca și cum nu era complet convins că el era cel pe care îl căuta. Părea doar pe jumătate convins. Oricum, lui Tom, bărbatul îi păruse îndeajuns de convins, aşa că își dădu pe gât băutura în grabă, plăti nota și plecă.

La colțul străzii, Tom se aplecă înainte și traversă grăbit Fifth Avenue. Ajunsese la barul Raoul's. Oare să riste să intre să bea ceva? Să își pună la încercare norocul și aşa mai departe? Sau să o ia la fugă spre Park Avenue ca să încece să scape de urmăritor pe vreo alei întunecată? Hotărî să intre în bar.

Din obișnuință, se uită în jur după figuri cunoscute, în timp ce își căuta un loc liber la bar. Îl văzu pe tipul roșcovan, al cărui nume nu-l reținea niciodată, stând la o masă cu o blondă. Roșcovanul îl salută fluturându-și mâna, iar Tom îi răspunse printr-o mișcare vagă a mâinii. Se așeză pe un scaun de la bar și se întoarse curajos cu fața spre ușă, deși se vedea că nonșalanța lui era doar o mască.

— Gin tonic, vă rog! îi spuse el barmanului.

Oare ăsta era genul de om trimis să-l prindă? Era sau nu era? Nu arăta deloc a polițist sau a detectiv. Arăta ca un om de afaceri, ca tatăl cuiva, era bine îmbrăcat, bine hrăniti, avea păr alb la tâmpale și un aer de nesiguranță. Oare acesta era genul de om pe care-l trimiteau într-o astfel de misiune? Poate intenționa să intre în vorbă cu el la bar și pe urmă bum! Îi va pune o mâna pe umăr, iar cu cealaltă îi va arăta insigna de polițist: „Tom Ripley, ești arestat!”

Tom privea ușa de la intrare.

Și uite-l că a venit. Bărbatul se uită de jur-împrejur, apoi, repede, își feri privirea. Își scoase pălăria de paie și se aseză pe un scaun din colțul barului.

Doamne Dumnezeule, oare ce voia? În mod clar, nu era vreun pervers, își spuse Tom pentru a doua oară, deși de data asta, creierul lui chinuit băjbâise și găsise termenul potrivit, ca și cum cuvântul „pervers“ ar fi putut să-l apere. Asta pentru că ar fi preferat ca urmăritorul să fie un pervers decât să fie polițist. Unui pervers i-ar fi spus pur și simplu: „Nu, mulțumesc!“, ar fi zâmbit și ar fi plecat mai departe. Tom se lăsa să alunece un pic pe scaun și se pregăti pentru ce era mai rău.

Îl văzu pe bărbat arătându-i barmanului prinț-un gest că nu era pregătit să comande. Apoi, veni spre Tom. Iată-l în fața lui. Tom se uită la el, paralizat de frică.

N-o să-ți dea mai mult de zece ani în închisoare, se gândi Tom. Poate cincisprezece, dar pentru bună purtare...

În momentul în care bărbatul deschise gura să vorbească, Tom simți brusc un junghi dureros în inimă, plin de disperare și regret.

— Scuzați-mă, sunteți cumva domnul Tom Ripley?

— Da.

— Numele meu este Herbert Greenleaf. Sunt tatăl lui Richard Greenleaf.

Expresia de pe fața lui îl derută pe Tom mai rău decât dacă i-ar fi pus un pistol la tâmplă. Chipul îi era prietenos, zâmbitor și nerăbdător.

— Ești prieten cu Richard, nu-i așa?

Tom își amintea vag numele. Dickie Greenleaf. Un tip înalt și blond, destul de încărat.

— Aa, da! Dickie Greenleaf!

— Oricum, îi știi pe Charles și Marta Schriever? Ei sunt cei care m-au trimis la tine. Mi-au zis că s-ar putea să... Crezi că putem să stăm puțin la o masă?

— Da, acceptă Tom luându-și băutura.

Îl urmă pe bărbat către o masă liberă din spatele încăperii mici.

„Am scăpat de data asta“, își zise el răsuflând ușurat. „Sunt liber! N-o să mă aresteze nimenei!“

Bărbatul îl urmărise din alt motiv. Indiferent care era acel motiv, nu era vorba despre o acuzație de furt sau de violarea corespondenței, sau cum s-o numi. Poate că Richard intrase în vreo încurcătură. Poate că domnul Greenleaf voia un sfat sau o mâna de ajutor. Tom știa exact ce voia să audă un tată ca domnul Greenleaf.

— Nu eram sigur că tu ești Tom Ripley, spuse domnul Greenleaf. Cred că te-am mai văzut o singură dată. N-ai venit cândva cu Richard în vizită la noi?

— Cred că da.

— Soții Schriever mi te-au descris. Am încercat cu toții să dăm de tine, pentru că ei voiau să ne întâlnim acasă la ei. Cineva le-a spus că te duci din când în când la

Green Cage. Asta este prima seară când încerc să te găsesc, deci cred că ar trebui să mă consider norocos.

Îl zâmbi și continuă:

— Ti-am trimis o scrisoare săptămâna trecută, dar poate că nu ai primit-o.

— Nu, n-am primit-o.

Marc nu-i dădea scrisorile, își zise Tom. Să-l ia naiba! Poate că promise vreun cec de la mătușa Dottie.

— M-am mutat acum o săptămână sau două, adăugă Tom.

— Aa, am înțeles. Nu spuneam multe în scrisoare, doar că mi-ar plăcea să te văd și să vorbim puțin. Familia Schriever părea să creadă că-l cunoști pe Richard foarte bine.

— Mi-l amintesc, da.

— Dar nu corespundezi cu el în prezent?

Părea dezamăgit.

— Nu, nu cred că l-am mai văzut pe Dickie de câțiva ani.

— A fost în Europa doi ani. Soții Schriever mi-au vorbit foarte frumos despre tine și au considerat că l-ai putea influența pe Richard dacă i-ai scrie. Vreau să vină acasă. Aici are responsabilități, dar ignoră tot ce eu sau mama lui încercăm să îi spunem.

Tom era nedumerit.

— Ce au spus, mai exact, soții Schriever?

— Au spus, și se pare că au exagerat puțin, că tu și Richard erați prieteni buni. Probabil au crezut că e de la sine înțeles că voi doi corespondați. Vezi tu, nu mai ștui mare lucru despre prietenii lui Richard.

Privi paharul lui Tom de parcă ar fi vrut să-i ofere măcar ceva de băut, însă paharul lui Tom era aproape plin.

Tom își aminti că fusese cu Dickie Greenleaf la o petrecere dată de familia Schriever. Poate că familiile Greenleaf și Schriever erau apropiate, și poate că aşa se ajunsese la asta, fiindcă el nu-i văzuse decât de trei-patru ori în viață. Iar ultima dată, se gândi el, fusese seara în care-i calculase lui Charley Schriever taxa pe venit. Charley era regizor de programe televizate și se încurcase complet în calculele veniturilor de liber-profesionist. Charley îl considerase un geniu, fiindcă dăduse de cap problemei și-i micșorase taxa sub cea la care ajunsese el, și încă perfect legal. Poate asta îl făcuse pe Charley să-l recomande domnului Greenleaf. Judecându-l doar după acea seară, Charley i-ar fi putut spune domnului Greenleaf că Tom era intelligent, cu capul pe umeri, cinstit și generos. Era o concluzie destul de eronată.

— Și nu știi pe altcineva apropiat lui Richard care să aibă o oarecare influență asupra lui? Întrebă domnul Greenleaf pe un ton jalnic.

Tom se gândi la Buddy Lankenau, dar nu-i menționa numele pentru că nu dorea să pună răspunderea pe umerii lui.

— Mă tem că nu, răspunse el cătinând din cap. De ce nu vrea Richard să vină acasă?

— Spune că preferă să locuiască acolo. Dar acum maică-sa e foarte bolnavă... În fine, astea-s probleme de familie. Mă scuzi că te-am deranjat cu asta, zise el trećându-și mâna absent prin părul rar, pieptănat cu grijă. Spune că se ocupă cu pictura. Nu-i niciun rău în asta, însă el n-are talent la pictură. În schimb, are talent la construcția de ambarcațiuni, dacă și-ar pune puțin mintea la contribuție.

Ridică privirea când un chelner îl întrebă ce vrea să comande.

— Scotch Dewar's și apă minerală, te rog. Tu nu vrei ceva?

— Nu, mulțumesc, spuse Tom.

Domnul Greenleaf îl privi jenat și încercă să se scuze:

— Ești primul dintre prietenii lui Richard care a fost dispus să mă asculte. Ceilalți au zis că încerc să mă amestec în viața lui.

Tom le înțelegea punctul de vedere.

— Îmi pare rău că nu am putut să vă fiu de ajutor, spuse el politicos.

Acum își amintea că banii lui Dickie veneau de la o companie care construia ambarcațiuni, nave mici de agrement. Fără îndoială că tatăl său dorea ca el să se întoarcă și să preia afacerea familiei. Tom îi zâmbi fără rost domnului Greenleaf, apoi își termină băutura. Stătea pe marginea scaunului, gata de plecare, însă dezamăgirea de dincolo de masă era aproape palpabilă.

— Unde locuiește în Europa? întrebă Tom, fără să-i pese cătușii de puțin.

— Într-un sat numit Mongibello, la sud de Napoli. N-au nici măcar o bibliotecă acolo, aşa mi-a spus. Își împarte timpul între navigație și pictură. Și-a cumpărat o casă acolo. Are propriul lui venit – nu cine știe ce, dar suficient cât să trăiască în Italia, se pare. Fiecare cu gustul lui, însă eu nu pot deloc să înțeleg ce-i place la locul ăla.

Domnul Greenleaf zâmbi cu îndrăzneala:

— Aș putea să te tentez cu o băutură, domnule Ripley? întrebă el atunci când chelnerul îi aduse scotch-ul cu apă minerală.

Tom își dorea să plece. Dar nu-i plăcea ideea de a pleca și a-l lăsa pe om singur, cu băutura abia comandată.

— Mulțumesc, cred că da, răspunse el și îi întinse chelnerului paharul.

— Charley Schriever mi-a zis că lucrezi în domeniul asigurărilor, spuse pe un ton amabil domnul Greenleaf.

— Asta a fost cu ceva vreme în urmă. Acum...

Nu voia să spună că lucra la Departamentul de Impozite Interne, nu era momentul.

— Lucrez în contabilitate, la o agenție de publicitate.

— Da?

Niciunul nu spuse nimic preț de un minut. Ochii domnului Greenleaf se fixaseră asupra lui, cu o expresie flămândă, demnă de milă. Ce naiba să spună? Lui Tom îi păru rău că acceptase băutura.

— Ce vârstă are Dickie acum, apropos? întrebă el.

— Douăzeci și cinci.

La fel ca mine, se gândi Tom. Dickie se distra de minune acolo unde era, probabil. Bani, casă, barcă. De ce-ar fi vrut să vină acasă? Chipul lui Dickie i se limpezea în minte: avea un zâmbet larg, păr blond, cu ondeleuri bine definite, și o expresie lipsită de griji. Dickie era un tip norocos. El, în schimb, ce realizase până la douăzeci și cinci de ani? Traia de pe o săptămână pe alta. Nu avea cont bancar. Se ferea de polițe pentru prima dată în viață. Avea talent la matematică. De ce dracu' nu-l plăteau pentru asta undeva?

Tom își dădu seama că toți mușchii i se încordaseră și că strivise între degete o cutie de chibrituri, care devine aproape plată. Se plătisea, la naiba, se plătisea de moarte, se plătisea, se plătisea! Voia să se întoarcă pe scaunul lui de la bar și să fie singur.